

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Varij, qui creaturas corrigere, aut Dei æmulatores esse voluerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

tam; sed potius omnia, quæ videt, vilia esse censeat, ad hominum sanitatem conseruandam, aut restaurandam: ita, qui in hunc mundum ingressus, reperit in eo ignes & aquas, incendia & diluuiâ; ventos & imbres; procellas & tempestates; videt que alios in camino tribulationis probari, & velut decore alios per naufragia, in ipso Oceano, refrigerari; alios confectis membris, velut in mortario contundi; licet causam, quam id fiat, non perspiciat; non tamen debet existimare, De causam nullam esse; sed ignorantiam suam diuinæ sapientiæ submittat, & cum S. Augustino dicat: *Et si nos non intelligamus, quare quidque fiat, demus hoc providentiæ ipsius, quia non sumus causa; & non blasphemabimus. Cum enim ceperimus disputare de operibus Dei, quare hoc, & quare illud; & Non debemus facere, male fecit hoc; Ubi est laus Dei? Omnia sic considera, modo placeas Deo, & laudes artificem. Quod si forte intrares in officinam fabri ferrarii, non auderes reprehendere folles, incendas, & leos. Et da imperitum hominem, nescientem quid quare sit, & non reprehendit. Sed si non habeat peritiam artificis, & habet at saltem considerationem hominis, quid sibi dicit? Non sine causa folles, hoc in positi sunt; artifex nouit quare, etsi ego non noui. In officina non audet vituperare fabrum, & audet reprehendere, in hoc mundo DEVM?*

S. Augustin.
in Psal. 149.

XII.
Supra cap. 4.
num. 2.

At nemo est, qui audeat? Enimvero supra iam vidimus id ausum fuisse regem Alphonsum. Neque is primus fuit, neque postremus. Nam quia, juxta Comicum axioma, *decent secundæ fortunæ superbia*, etiam ante Alphonsum alij quidam Principes tam vecordi fastu, opera Dei corrigere voluerunt. Xerxes Persarum vertex, qui inter omnes orbis Principes facile primus visus est obtinuisse, voluit etiam stultissimæ superbiæ magnitudinem ridiculumque exemplum esse. *Cum enim intellexisset, Hellepontum ex Asia in Europam coniungi, indigne ferens, iussit trecenta Helleponto verbera infligi, & in eius pelagus par compedum demitti. Hæc diuini etiam, ait Herodotus, misisse, qui stigmata Helleponto verberarent. certè mandauit, ut colaphos Helleponto incuterent: dicentia hæc barbarâ ac vesana verba: O aqua amara, dominus hanc tibi irrogat pœnam, quod eum lesisti, qui de te nihil mali meritus erat. Te rano*

Herodot. l. 7.

rex Xerxes, velis, nolisque transmittet, meritoque nemo hominum tibi sacrificat, ut dolo pariter, & amaro flumini. Idem Plutarchus testatus est. Quin & ad montem Atho eiuscemodi epistolam misit. Atho diuine, calum tangens vertice, noli meis operibus lapides facere magnos & intractabiles, alioqui te excisum in mare deturbabo. Ad has stultitiæ minas perducit superbia. Quin & habet imitatores. Qua de causa Pompeius M. Lucullum Xerxem togatum vocabat, ob injectas mari moles; & mare, subfossis montibus, in terras receptum. C. Caligulam Cæsarem Seneca scribit, cælo iratum, quod obstreperet Pantomimis (quos imitabatur studiosius, quam spectabat) quodque comessatio sua fulminibus terreretur, ad pugnam vocauit Iouem, & quidem sine missione, Homericum istum versum exclamans: ἢ μὲν ἀνδρείῳ, ἢ ἐγὼ σέ: *aut tu me tolle, aut ego te.* At quid mirum, si Iouem prouocauit, qui se ipsum ut Iouem fingeret, ex sorore Iunonem fecit; manibus Victoriæ se coronatum somniauit; Lunamque coniugem suam iactans, Vitellium interrogare non erubuit, *An Deam secum conuersantem videret?* Cui ille salsa adulatione respondit: *Minime, Domine, tantummodo enim vobis Dijs licet inter vos videre.* Ita de eo Xiphilinus refert, qui etiam ait, eum, ut per omnia Ioui similem se ferret, etiam machinis quibusdam effecisse, ut flamma inter nubes coruscasse, & cælum tonitru contremuisse videretur. Coeys quoque rex Thraciæ, voluptaria vita, adeo demens factus est, ut Mineruæ se coniugio dignum ratus, instructo nuptiali epulo thalamoque, eius aduentum expectaret, moraque pertæsus satellitem mitteret, qui videret an Minerua iam in thalamum venisset; quem, cum retulisset, *neminem ibi esse*, sagittis confodit. Idem fecit secundo. Tertius duorum exitu cautior factus, mendacio euasit, respondit enim reuersus, *eum à Dea cupide expectari.* Sic ille in cubiculum secedens, qualis ipse fuit Deus, talem Deam inuenit, id est, nullam, vanus vanitate pastus. Sed & recentiora sunt exempla. Nam & Attila, post deuictos hostes. Etium & Thrasimundum, dixisse fertur: *Nunc stellas praese cadere, terram tremere. se malleum esse vniuersi orbis:* quin eò arrogantia processit, ut suo titulo *flagellum Dei* adijci, itaque & in literas referri, & nominari se mandarit. Vnus hic insanijt.

Plutarch.
lib. de ira co-
hibenda.

Senec. lib. 1.
de Ira c. vlt.
item Dio &
Sueton. in
eius vita

Athenzus
lib. 12.

Nicolaus
Oatas in
eius vita. c. 9.

Lope-

4. Reg. 19. 16.

Dan. 5.

2. Machab. 8.

34.

Act. 12. 22.

Gen. 11. 4.

Gen. 3. 5.

H. Huntin-
donensis
Cambdenus
in Britannia,
pag. 191

Psal. 88. 10.

Lopelius Gomara de Mexicanis regibus memorat, eos, cum consecrarentur, more gentis, jurare debuisse in hæc verba: *Effluat se, ut Sol cursum splendoremque suum teneret, nubes pluerent, riuus carerent, & terra produceret omne genus frugum.* Quasi Dij essent, ac à Iosue Soli ac Lunæ imperare didicissent. In diuinis quoque libris Sennacherib se Deo potentiorum iactauit, & Balthasar filius Nabuchodonosor, mali corui malum ouum, aduersus dominum cæli & terræ eleuatus est. Nicanor quoque Iudæos atrox vèdidit, quàm eos in campo videret. Herodes Agrippa, vestigia indutus populum acclamantem; *Dei voces, & non hominis, conuulgentia* audiuit. Et quanti fuerunt, qui vsque ad cælum ascendere, via non recta tentarunt? ipsi primi parentes, *sicut Dydæ* voluerunt. Quæ superbia ita nunc est hominibus hæreditaria ab infantia jugum omne fugiant, dominatum affectent, seræ equis, canibus, frigori, æstui, siccitati, pluuijs, cælo & terris, ignibus & aquis irascantur. Denique multis nihil fit rectè; quia, *ut podagrici, rebus omnibus, & ipsis adeò etiam plumis offenduntur, vellentque omnia, non ad Dei, sed ad suum nutum administrari.* Sapienter igitur Deus, vel hac de causa, multa aliter finit euenire, vt vel hinc sapiant, agnoscantque alium supra mundi Gubernatorem. Ita Canutus rex Anglorum repressit latorem; qui cum omnia ad vultum & nutum regis conuerteret: *Rex sedile suum, in littore maris, statui iussit, cum ascendens Ascendenti mari dixit: Tu mee ditionis es, & terra, in qua sedeo, mea est, nec fuit, qui meo resisteret imperio. Impero igitur tibi, ne in terram meam ascendas, nec vestes, nec membra dominatoris tui madefacere.* Mare verò, de more, conscendens, pedes regis, sine reuerentia madefecit. Ille igitur resiliens: *sciant, inquit, omnes habitantes orbem, tuam esse, & frivolum regum potentiam, nec regis quempiam hominem dignum, præter eum, cuius nutui cælum, terra, mare, legibus obediunt aternis: nec unquam postea coronam capiti imposuit.* Multi si & hæc, & quæ huc vsque de terra marique dicta sunt, perperderent sedulo, non coronas tantum, sed etiam cristas demitterent, dicerentque: *Domine Deus virtutum, quis similis tibi? potens es, Domine, & veritas in circuitu tuo. Tu dominaris potestati maris.*